

band

BOS

MdR, Jazzgeschiedenis 667. Tijdvak 1959-1964, hoofdstuk 2, Miles Davis, deel 1. In zijn eigen levensverhaal, 'Miles, the autobiography' zegt Miles Davis dat zijn sextet uit 1958/'59 hem achteraf het liefst was van al zijn formaties. Dat zag er zo uit: Miles Davis-trompet, Cannonball Adderley-alt-, John Coltrane-tenorsaxofoon, Bill Evans-piano, Paul Chambers-bas, Jimmy Cobb-drums. 2 april '58 had hij in deze instrumentatie maar met Red Garland-piano en Philly Joe Jones-drums voor het eerst een stuk gespeeld dat geen accoordenschema als basis had maar een reeks, een bepaalde toonladder, dat was "Milestones". Nu in 1959 met de eerst genoemde bezetting, ging hij in die richting verder. Bill Evans was toen al met zijn trio begonnen en vervangen door Wynton Kelly, maar Davis hield hem aan zijn belofte mee te werken aan het nieuwe project met vijf stukken, in twee sessions opgenomen. Evans deed in vier stukken mee, alleen niet in het eerste dat met Kelly was. Bij de eerste plaat-uitgave ging zeer veel mis. Bij de tweede session werden de titels verwisseld en klopten dus ook Evans' beschrijvingen ervan op de hoes niet, erger was dat bij de eerste session de tape-recorder te langzaam liep, waardoor de drie stukken van kant 1, iets te snel gingen, maar ook hoger, bijna een half-toon, dan de bedoeling was. Bij heruitgaven, ook op CD, werden die titels van kant 2 gecorrigeerd, maar niet de snelheid van kant 1. Want men kon de band van de tweede tape-recorder, die goed was, niet meer vinden. In 1992 kwam die voor de dag, zodat op Master Sound/Sony Music-CBS -een gouden CD- de session voor het eerst verscheen in het juiste tempo, op de goede toonhoogte. Die hoort u nu. Het eerste stuk is een blues die zo simpel mogelijk werd gehouden. Wynton Kelly speelt hier piano. "Freddie Freeloader".

Miles Davis Sextet: Freddie Freeloader (Miles Davis)
2 - 9:33 - Master Sound CK 52088 Columbia

52861

De blues "Freddie Freeloader". Het pièce-de-résistance van de LP 'Kind of Blue' was de opvolger van "Milestones". De vorm is A-A-B-A, vier maal 8 maten. Geen accoorden, maar een Dorische reeks, waarbij de bridge, de release, het tussenstuk of hoe men het noemen wil, -regeltje B dus- een toon hoger gespeeld werd. Cannonball Adderley was duidelijk niet gelukkig met het systeem, hij is ~~overladen~~ blij als hij naar het tussenstuk kan gaan en eraf, omdat hij dan stiekum accoorden, changes, kan spelen. Luistert u naar "So What".

Miles Davis Sextet: So What (Miles Davis)

1 - 9:02 - idem

"So What". En dit ^{stuk} plus het volgende dus met Bill Evans-piano in plaats van Wynton Kelly. Dat derde stuk heeft een themalengte van 10 maten in cirkelvorm. De solisten kunnen zich grote vrijheden veroorloven kwa lengte en ritmen. "Blue in Green"

Miles Davis Sextet: Blue in green (Miles Davis)

3 - 5:26 - idem

"Blue in green". Het Miles Davis Sextet in NYC op 2 maart 1959 voor Columbia - de LP 'Kind of Blue'. En deze session hoorde u via de gouden CD van Master Sound, voor het eerst op de juiste snelheid en dus toonhoogte. Miles Davis-trompet, Cannonball Adderly-alt-, John Coltrane-tenorsaxofoon. Wynton Kelly in het eerste, Bill Evans in het tweede en derde stuk-piano, Paul Chambers-bas, Jimmy Cobb-drums. 'Kind of Blue' was een mijlpaal, vandaar dat ik hem compleet laat horen, volgende keer de resterende twee stukken uit de volgende session. Dit was Jazzgeschiedenis 667, Mdr.

0 0 0 0 0